

עפ"ג 50142/11/18 - חסן אספיתאן, עאסי בן בללה נגד מדינת ישראל

בתי משפט

בית המשפט המחוזי ירושלים

עפ"ג 50142-11-18

עפ"ג 43035-11-18

לפני כבוד השופטים: ר' פרידמן-פלדמן, א' אברבנאל, ח' 19 בנובמבר 2019
זנדברג

בעניין: 1. חסן אספיתאן
2. עאסי בן בללה

המערערים

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

השופטת ר' פרידמן-פלדמן:

שני ערעורים, שהדיון בהם אוחד, על גזר דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כבוד השופט מ' כדורי) מיום 8.10.2018 בת"פ 52251-01-16, לפיו נגזר על כל אחד מהמערערים (מערער 1 שהיה נאשם 1, ומערער 2 שהיה נאשם 2) מאסר בפועל למשך שבעה חודשים, מאסר על תנאי, פיצוי לנפגעי העבירה בסך 7,000 ₪, וקנס בסך 3,000 ₪.

ההליכים בבית-משפט קמא

1. המערערים הורשעו, על פי הודאתם במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבה בידי עובד, לפי סעיף 391 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"). בנוסף הורשע מערער 1 בעבירה של שיבוש מהלכי משפט, לפי סעיף 244 לחוק.

הסדר הטיעון כלל הסכמה לפיה המשיבה תעתור לעונשי מאסר של תשעה חודשים ומאסר על תנאי, וההגנה חופשית בטיעוניה לעונש.

2. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, כפי שפורטו בגזר דינו של בית-משפט קמא, במועדים הרלוונטיים לכתב האישום הועסקו המערערים כמחסנאים בחברת "מעייני נציגויות", העוסקת, בין היתר, בשיווק סיגריות ומוצרי טבק (להלן: "החברה").

באותם מועדים, מוחמד מג'אהד (להלן: "מוחמד") עבד בחברה כמחסנאי וכאחראי קו חלוקה, ופארס אלאיובי (להלן: "פארס") עבד במכולת בשער שכם בירושלים, ונהג לרכוש סיגריות ומוצרי טבק מהחברה.

במהלך חודש ינואר 2014 קשרו המערערים ומוחמד קשר לגנוב סיגריות ומוצרי טבק ממחסן החברה, למכור אותם ולהתחלק בשלל.

מערער 1 ומוחמד סיכמו ביניהם כי להזמנות הרשומות יוסיפו קרטונים של סיגריות ומוצרי טבק, ויעמיסו אותם למשאית החלוקה בה נהג מוחמד. מוחמד ימכור את הסחורה הגנובה לפארס, והתמורה שתתקבל תחולק ביניהם. דרך פעולה זו של המערערים כונתה בכתב האישום "שיטת המשאיות".

מערער 2 גילה את דבר הקשר שקשרו נאשם 1 ומוחמד. בעקבות זאת הבטיח לו מוחמד שהדבר ישתלם לו, והוא יתוגמל עבור שתיקתו.

מערער 1 ומוחמד הוציאו את תכניתם לפועל לפחות בשבעה מועדים, החל מיום 30/1/2014 ועד ליום 12/3/2014. במהלך התקופה הועברו למערער 2 אלפי ש"ח עבור שתיקתו, וביתרה התחלקו מערער 1 ומוחמד באופן שווה.

בנוסף, במועד אחר שאינו ידוע, קשרו המערערים קשר לגנוב בצוותא סיגריות ומוצרי טבק ולהתחלק בשלל. המערערים סיכמו ביניהם כי בזמן עבודתם במחסן יניחו מספר אריזות של סיגריות ומוצרי טבק בתוך קרטון, אותו יעבירו לאחר מכן לחדר האוכל של החברה. בחדר האוכל יחלקו המערערים את אריזות הסיגריות והטבק באופן שווה בין שני המעילים שלהם, שבטנתם הוצאה מבעוד מועד, ויכסו אותם במעילים של העובדים האחרים. דרך פעולה זו של המערערים כונתה בכתב האישום "שיטת המעילים".

החל מיום 15/1/2014 ועד ליום 20/3/2014 הוציאו המערערים את תכניתם לפועל בעשרות מועדים שונים.

החל מיום 12/2/2014 ועד ליום 13/3/2014 גנב מערער 2 לבדו סיגריות ומוצרי טבק בחמישה מועדים שונים.

מערער 1 מכר את חלקו בשלל לפארס, ומערער 2 מכר את חלקו לקונים שונים.

מערער 1 ומוחמד אמרו לפארס בכזב שהסחורה שמכרו לו אינה גנובה, אלא שחשבונות הבנק שלהם מעוקלים, ולכן תשלום התמורה עבור הסחורה ייעשה במזומן, והחברה תנכה את התשלום משכרם.

סה"כ גנבו המערערים ומוחמד מהחברה סיגריות ומוצרי טבק בשווי של כ- 30,000 ₪.

לאחר שאחד מבעלי החברה קיבל מידע אודות גניבת סחורה מהמחסן וצפה במצלמות האבטחה, הוא גילה שהמערערים מבצעים גניבה כמתואר. ביום 20/3/2014 הוא ביקש ממערער 1 להתלוות אליו למשרדו. מערער 1 מסר את מעילו, בו היו אריזת טבק ו-3 אריזות סיגריות גנובות, לעובד אחר, על מנת להעלימם מעיניו של בעל החברה. אולם, הוא הבחין במעשה ומנע אותו.

3. בבית משפט קמא הוגשו תסקירים של שירות המבחן. על פי האמור בגזר הדין, ליווה שירות המבחן את המערערים תקופה ממושכת.

לגבי מערער 1, צוין כי המערער בן 42, נשוי ואב לארבעה ילדים, ובעת הכנת התסקירים ציפה לילד נוסף. בתסקירים פורטו נסיבותיו האישיות. צוין כי אין לו עבר פלילי; כי קיבל אחריות חלקית לביצוע העבירות; וכי ביטא תחושות בושה ואשמה כלפי מעסיקיו, חרטה עמוקה על הפגיעה שנגרמה להם, רצון עז לכפר ולהתנצל לפניהם, ונחישות לפצות על הפגיעות שגרם. על פי התרשמות שירות המבחן, המערער מנהל אורח חיים נורמטיבי, הוא שומר חוק בבסיסו, בעל יכולת הסתגלות ויציבות במסגרות, מפגין אחריות במילוי תפקידיו ומייחס חשיבות למשפחתו. מנגד, למערער נטייה להשליך חלק מהאחריות על מעורבים נוספים, להם הוא מייחס השפעה עליו ועל החלטתו לבצע את העבירות. הוא נוטה לרצות את הסובבים אותו, מתקשה להכיר במגבלות כוחותיו, וחסר בשלות לבחינת מניעיו. להבנת שירות המבחן, ברקע לביצוע העבירות עמדו צרכיו של המערער להוכיח מסוגלות ולקבל הערכה והכרה באמצעות מעמד וסממנים של רכוש. שירות המבחן המליץ על אפיק שיקומי והרתעתי - מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי למתלונן וצו מבחן. שירות המבחן המליץ להימנע מלהשית על המערער עונש מאסר לריצוי בין כותלי הכלא, כדי שלא לפגוע בפרנסת המשפחה וביכולתו של המערער לעמוד בהתחייבויותיו השונות, וכדי שלא "לרופף את כוחותיו".

גם לגבי מערער 2, צוין כי הוא בן 52, נשוי ואב לארבעה. בתסקירים פורטו נסיבותיו האישיות. גם למערער זה אין עבר פלילי. להתרשמות שירות המבחן, המערער מנהל אורח חיים יציב, הוא חש בושה על העמדתו לדין ומעורבותו בעבירות, לקח עליהן אחריות פורמלית והביע חרטה. מנגד, צוין כי המערער מתקשה לבחון את מניעיו העמוקים בבסיס התנהגותו, מתקשה לבחון את פגיעתו באחר, מטשטש ומצמצם את מעשיו.

גם לגבי מערער 2 הומלץ על הטלת מאסר לריצוי בעבודות שירות, מאסר על תנאי, פיצוי למתלוננים וצו מבחן.

4. בגזר דינו קבע בית-משפט קמא כי מתחם העונש ההולם בעניינם של המערערים נע בין שישה לבין עשרים חודשי מאסר בפועל.

בית-משפט קמא התייחס לחומרת העבירה של גניבה מעביד, שהמחוקק קבע לצידה עונש של שבע שנות מאסר. בית המשפט התייחס לפגיעה בקניינו של נפגע העבירה, שהנו מעסיקו של העבריין; לפגיעה ביחסי האמון בין מעביד לעובד; להשלכות שיש לפגיעה באמון על גופים עסקיים, על חופש ההעסקה, ועל "היכולת להביא לצמיחתם של בתי עסק תוך התנהלות הגונה ושומרת חוק". כן הפנה לפסיקה לגבי הקושי להתגונן ולשמור על הרכוש מפני עבריינות של עובדים. לפיכך קבע כי נדרשת ענישה מרתיעה.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, התייחס בית המשפט לתפקידם של המערערים, כמחסנאים בחברה העוסקת בשיווק סחורה - תפקיד אשר חייב מתן אמון רב מצדו של המעסיק וקבלת אחריות רבה מצדם של המערערים כלפיו; לפגיעה בערכים החברתיים, ברכושה של החברה, באמון שניתן במערערים ובאחריות שנדרשה מהם מתוקף תפקידם; ולכך שהמערערים חברו יחדיו לביצוע העבירות.

כן התייחס בית המשפט לכך שלא מדובר במעידה חד פעמית אלא במעשים אשר המערערים חזרו עליהם מספר רב של

פעמים. בנוסף התייחס לנזק שנגרם לחברה, הן בגין שווי הרכוש שנגנב - סחורה בשווי 30,000 ₪, והן בשל פגיעה ברווחיה של החברה, כעולה מהצהרת נפגע עבירה שהוגשה על ידי המעסיק. בנוסף התייחס לתכנון, אשר כלל תשלום דמי שתיקה למערער 2, הוצאת ביטנה ממעיליהם של המערערים, מבעוד מועד, לצורך החבאת הסחורה הגנובה, מצג שווא שהוצג לפארס ועוד.

בית המשפט הגיע למסקנה לפיה חלקם של שני המערערים בעבירות זהה.

בהתחשב במכלול הנסיבות ובפסיקה הנוהגת, כמפורט בגזר הדין, קבע בית-משפט קמא מתחם ענישה כאמור לעיל.

אשר לעונש בתוך המתחם, לזכותם של המערערים התייחס בית המשפט לפגיעה שתגרם למערערים ולמשפחותיהם כתוצאה מההרשעה ומהעונש; לכך שהמערערים פוטרו מעבודתם לאחר שנים רבות, מבלי שהיו זכאים לפיצויי פיטורין; להודאתם של המערערים; להעדר עבר פלילי; לחלוף הזמן מאז העבירות; לאחריות החלקית שנטל מערער 1 על מעשיו, ולאחריות פורמלית שנטל מערער 2, כמו גם לחרטה והבושה שהביעו ולנכונותם של המערערים להשתתף בהליך לאיחוי השברים שגרמו אל מול נפגע העבירה.

לחובת המערערים התייחס בית המשפט להימנעותם מליטול אחריות מלאה על מעשיהם; ולכך שהמערערים לא פעלו לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי החברה על הנזק שגרמו לה;

לגבי קביעת הפיצוי לנפגע העבירה, נקבע בגזר הדין כי הפיצוי ייקבע "בהתחשב בהליכים האזרחיים המתנהלים בין נפגע העבירה לנאשמים, ובכך שהנאשמים איבדו את זכותם לפיצויי פיטורין".

לפיכך גזר בית-משפט קמא על המערערים עונש כמפורט לעיל.

טיעוני ב"כ הצדדים בערעור

5. ב"כ מערער 1 טוען כי טעה בית-משפט קמא, הן בכך שהטיל על המערער מאסר בפועל, והן במשך המאסר.

נטען כי בית המשפט טעה בקביעת מתחם העונש ההולם; כי המתחם שנקבע אינו תואם מתחמי ענישה בתיקים דומים; וכי מתחם העונש ההולם שנקבע הוא "מחמיר ביותר". לטענת ב"כ המערער, בהתאם לפסיקה הנוהגת, מתחם העונש ההולם נע בין מאסר לריצוי בעבודות שירות לתקופה קצרה, לבין מאסר בפועל, ובמקרים בהם הוחזרה הגניבה, מתחיל המתחם במאסר על תנאי בלבד, ולעיתים בעונש של שירות לתועלת הציבור.

נטען כי בגזר הדין לא ניתן משקל מספיק לכך שהמערער אדם נורמטיבי, ללא הרשעות קודמות או מאוחרות לעבירות הנוכחיות, לחלוף הזמן מאז העבירות, וכן להודאתו של המערער ולשיתוף הפעולה שלו בחקירה המשטרית. נטען כי בית המשפט התעלם מכך שהמערער הביע חרטה כנה, לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה, וביטא רצון לכפר על מעשיו.

עוד נטען כי בית המשפט טעה בכך שלא אימץ את המלצת שירות המבחן להטלת מאסר בעבודות שירות לצד צו מבחן, וכי בית המשפט כלל לא נימק מדוע בחר שלא לקבל את המלצת שירות המבחן.

נטען כי נוכח מצבו הכלכלי של המערער, הוא אינו יכול לעמוד בתשלום קנס בסך 3,000 ₪ ובתשלום פיצוי כולל בסך 7,000 ₪.

נטען כי הנזק שנגרם למערער בשל ביצוע העבירה, בגין פיטוריו ואובדן זכותו לקבלת פיצויי פיטורין, עולה בהרבה על הנזק שנגרם למתלוננים. לטענת ב"כ המערער, הנזק שנגרם לחברה בסך 30,000 ₪, מתחלק בין המערער לבין המעורבים הנוספים, כך שחלקו של המערער עומד על כ- 10,000 ₪; בעוד שסכום פיצויי הפיטורין שנשלל מהמערער הוא פי עשר מסכום זה. לטענת ב"כ המערער, היה על בית המשפט לקחת בחשבון את הנזק הכלכלי הניכר שגרם המערער לעצמו, לעומת הנזק שנגרם למעסיקו.

כן הפנה ב"כ המערער ל"דו"ח דורנר" - "דו"ח הוועדה הציבורית לבחינת מדיניות הענישה והטיפול בעבריינים". נטען כי בעקבות הדו"ח, הוקם צוות של התביעה לגיבוש מדיניות ענישה, וגובשה מדיניות לפיה "במקרים שבהם מדובר בתקופות מאסר קצרות וכשעיקרון ההלימה מתקיים ולא נשקפת סכנה מהנאשם לציבור, התביעה מבקשת להטיל מאסר בעבודות שירות בצירוף צו מבחן". לטענת ב"כ המערער "זה בדיוק המקרה שמתקיים אחד לאחד למדיניות המאשימה...".

6. ב"כ המערער מפנה לגזר הדין שניתן בעניינו של המעורב הנוסף, מוחמד, שדינו נגזר ביום 5.11.2018, כחודש לאחר שנגזר דינם של המערערים. על מוחמד נגזר מאסר לריצוי בעבודות שירות למשך שישה חודשים. נטען כי חלקו של מוחמד אינו פחות מזה של המערער אלא גדול מזה של המערער.

7. ב"כ מערער 2 טוען כי גזר הדין החמיר יתר על המידה עם המערער, והדבר מחייב התערבות של ערכאת הערעור.

נטען כי טעה בית-משפט קמא כשהשווה את עונשם של שני המערערים, ולו מן הטעם שבניגוד למערער 1, למערער 2 לא יוחסה עבירה של שיבוש מהלכי חקירה. לטענת ב"כ המערער, כבר מטעם זה יש מקום להקל בעונשו.

ב"כ מערער 2 טוען כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי לבין מאסר בפועל למשך חודשים בודדים, תוך אפשרות לרצות את המאסר בעבודות שירות.

נטען כי מאחר שאין למערער עבר פלילי, השלכת פסק הדין היא "הרסנית במיוחד כלפיו". כן נטען כי המערער ביטא בושה וחרטה על התנהלותו, וכי שירות המבחן התרשם שמדובר באדם נורמטיבי, שבמהלך השנים תפקד באופן תקין, והעבירה איננה מאפיינת את התנהלותו.

ב"כ המערער הוסיף בטיעונו בעל פה, כי משנמחקה מכתב האישום המתוקן הוראת החיקוק הנוגעת לקשירת קשר, לא ניתן להתייחס למעשה של קשירת קשר המפורט בעובדות כתב האישום.

כן טען כי במסגרת הליכים שהתקיימו בבית הדין לעבודה, חייב בית הדין את המערער להחזיר כספים שקיבל כפיצויי פיטורין.

ב"כ מערער 2 הצטרף לטענות בכל הנוגע להשוואה לגזר דינו של השותף השלישי מוחמד.

8. המאשימה הפנתה אף היא לפסיקה, וטענה כי הענישה תואמת כל תיק ונסיבותיו.

לגבי דו"ח של צוות הבדיקה, בעקבות דו"ח "ועדת דורנר", נטען כי המלצת הצוות נוגעת למקרים מתאימים, בהם מדובר בחלק מהליכי שיקום, מה שלא היה בעניינו. נטען כי מערער 1 קיבל אחריות חלקית למעשיו, ומערער 2 קיבל "אחריות פורמלית". שני המערערים לא החזירו את הכסף ולא עברו טיפול, ומקומם אינו בתחתית מתחם העונש ההולם.

אשר להשוואה לגזר הדין שניתן בעניינו של מוחמד - מוחמד היה מעורב רק בחלק אחד של הגניבה.

נטען כי בית-משפט קמא שקל את כל השיקולים, ובכלל זה את העובדה שמדובר בעבירות מתמשכות ולא במעידה חד פעמית.

דין והכרעה

9. לאחר בחינת טיעוני ב"כ הצדדים, החלטנו לקבל את הערעור.

10. המערערים הורשעו, כאמור, בעבירה של גניבה ממעביד. מדובר בעבירה חמורה, שלצידה קבע המחוקק שבע שנות מאסר. מדובר בעבירת רכוש המתבצעת תוך הפרת האמון הבסיסי הקיים בין מעביד לבין עובדיו, תוך ניצול הגישה החופשית של העובד לרכוש מעסיקו. מדובר בעבירה קלה יחסית לביצוע, וקשה לגילוי.

וראו לעניין זה ע"פ 3587/12 אסתר דדון נ' מדינת ישראל (20.3.2013):

"בית משפט זה עמד לא אחת על כך שיש ליתן משקל רב לשיקול ההרתעתי, תוך מתן משקל מופחת לנסיבות אישיות, במסגרת שיקולי הענישה בעבירות "כלכליות" אשר מבוצעות עבור בצע כסף ואשר כוללות שליחת יד לכספי המעביד או לכספי הציבור, על מנת ליידע עבריינים פוטנציאליים כי 'הסיכון גובר על הסיכוי'... עיינו בפסיקה אליה הפנו שני הצדדים בכל הנוגע לעונשי המאסר שנגזרו בנסיבות דומות, אשר מגלה פנים לכאן ולכאן [עניין שלוש; ע"פ 3541/11 מדינת ישראל נ' פריג (18.9.2011) [פורסם בנבו]; ת"פ (חי') 3972-08-11 מדינת ישראל נ' קליגר (4.4.2012) [פורסם בנבו]], אולם בסופו של יום לא התרשמנו שקיימת הצדקה להתערבותנו..."

11. מעיון בפסיקה שעניינה רמת הענישה בגין עבירה של גניבה בידי עובד, לרבות הפסיקה שאליה הפנו ב"כ הצדדים, עולה כי ישנה פסיקה מחמירה ופסיקה מקילה מזו שגזר בית המשפט בעניינם של המערערים, כל מקרה על פי נסיבותיו. בתי המשפט נטו להקל כאשר מדובר באירוע חד פעמי, או כאשר כספי הגניבה הוחזרו למעסיק. כך, למשל, בת"פ (שלום י-ם) 14856-06-11 מדינת ישראל נ' אברהמים אבו זעיתר (10.11.2013); ת"פ (שלום קריות) 48383-07-10 מדינת ישראל נ' חיים ממן (15.11.2010); ע"פ (מחוזי י-ם) 9725-02-14 רחל קורסיה נ' מדינת

ישראל (6.3.2014); ת"פ 23813-09-10 מדינת ישראל נ' גובראן גובראן (16.1.2012); או כאשר מתקיימות נסיבות מיוחדות, כת"פ (שלום קרית גת) 30745-09-12 מדינת ישראל נ' רויטל זגורי (13.1.2014). מנגד ישנם פסקי דין מחמירים, בהם נגזרו עונשי מאסר בפועל, אף לתקופות ממושכות - זאת בעיקר כאשר סכום הגניבה עולה במידה משמעותית על סכום הגניבה בעניין שלפנינו, כל תיק על פי נסיבותיו.

12. בענייננו, חומרת המעשים עולה מעובדות כתב האישום. שני המערערים, וכן מוחמד המעורב השלישי, עבדו כמחסנאים בחברה שעסקה בין היתר בשיווק סיגריות ומוצרי טבק.

עבירת הקשר נמחקה מכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון, אך עובדות כתב האישום לא שוננו, ולפיהן, תחילה קשרו מערער 1 ומוחמד קשר לגנוב מוצרים מהמחסן, למכור אותם ולהתחלק בשלל, כמתואר בכתב האישום המתוקן. מערער 2 גילה את דבר הקשר, וקיבל אלפי שקלים תמורת שתירתו, שאפשרה ביצוע מעשי הגניבה.

בהמשך נקשר קשר בין שני המערערים, להמשיך בגניבות בשיטה אחרת, במסגרתה גנבו המערערים סחורה בעשרות מועדים שונים.

מדובר בסדרה של מעשים, שנעשו במשך כחודשיים, ונפסקו לא בגין חרטה של המערערים, אלא כאשר נודע למעסיקם של המערערים כי נגנבת סחורה מהמחסן, והוא תפס את הנאשמים.

מתחם העונש ההולם שקבע בית-משפט קמא, מגלם את חומרת העבירות ואת נסיבות ביצוע העבירות, והוא תואם את הפסיקה הנוהגת.

13. אשר לעונש בתוך המתחם - בית-משפט קמא זקף לזכותם של המערערים את הודאתם, העדר עבר פלילי, נסיבותיהם האישיות והפסקת עבודתם בעסק ממנו גנבו, אך לא בכדי לא מיקם את המערערים בתחתית המתחם - המערערים לא החזירו את הכסף שגנבו, ולפיכך נקבע עונשם מעל לתחתית מתחם העונש ההולם.

עם זאת, מאז ניתן גזר הדין בעניינם של המערערים, תוקן החוק, באופן שמאפשר להמיר מאסר בין כותלי הכלא במאסר בעבודות שירות, גם לתקופות העולות על שישה חודשים, באופן המאפשר לדון אותם לעונש הגבוה מהרף התחתון של המתחם שנקבע על ידי בית משפט קמא הנכבד, זאת בלי להטיל עליהם מאסר לריצוי בין כותלי הכלא.

נוכח גילם של המערערים, העובדה שמדובר בהסתבכות ראשונה בפלילים, וסכומי הגניבה, שעל פי כתב האישום אינם גבוהים ביותר, יש מקום להמיר את עונש המאסר שנגזר על המערערים, במאסר לריצוי בעבודות שירות למשך אותה תקופה.

14. אשר להשוואת עונשם של המערערים לזה של מוחמד - מעיון בגזר הדין שניתן בענייניו של מוחמד ביום 5.11.2018 בת"פ 45414-01-16, עולה כי שם הגיעו הצדדים להסדר טיעון לפיו המדינה תעתור למאסר בפועל של שבעה חודשים וההגנה חופשית בטיעוניה. בית המשפט גזר את דינו של מוחמד למאסר למשך שישה חודשים לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית, בין היתר בשל כך שמעשיו פחותים בחומרתם מאלה של המערערים. ואכן, כתב האישום בענייניו של מוחמד כלל רק חלק מהמעשים, אלה שהוגדרו כ"שיטת המשאיות", ולא כלל את יתר הגניבות,

שהוגדרו כ"שיטת המעילים". ממילא עונשו של מוחמד נמוך מזה של המערערים, אך ניתן לצמצם מעט את הפער ביניהם.

15. ב"כ מערער 2 טען כי יש להקל בדינו של המערער מזה של מערער 1, מאחר שלהבדיל ממערער 1, הוא לא הורשע בשיבוש מהלכי משפט. לטעמנו אין בכך כדי להצדיק הבחנה בין השניים. ראשית, עיקר החומרה בעניינם של המערערים, בעבירות הגניבה ממעביד. שנית, מערער 2 הודה בגניבות נוספות אותן ביצע לבדו, כך שבסופו של דבר, ישנו איזון בין שני המערערים.

16. לסיכום, לא מצאנו, כי לפנינו מקרה חריג שבו נפלה טעות מהותית בגזר-הדין, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה, באופן המצדיק את התערבות ערכאת הערעור במשך המאסר שנגזר על המערערים. עם זאת, המערערים ירצו את המאסר בעבודות שירות, כמפורט להלן:

מערער 1 ירצה את עונש המאסר שנגזר עליו בעבודות שירות, במרכז הירושלמי לרכיבה טיפולית, חמישה ימים בשבוע, על פי קביעת הממונה על עבודות שירות.

מערער 2 ירצה את עונש המאסר שנגזר עליו בעבודות שירות, בגן הבוטני האוניברסיטאי, חמישה ימים בשבוע, על פי קביעת הממונה על עבודות שירות.

17. מועד תחילת עבודות השירות ביום 5.1.2020 .

במועד זה בשעה 09:00 על המערערים להתייצב במשרדי הממונה על עבודות שירות, מפקדת מחוז דרום, ליד כלא אשל בבאר שבע.

18. יתר חלקי גזר הדין יעמדו בעינם.

המזכירות תשלח העתק פסק הדין לב"כ הצדדים ולממונה על עבודות שירות.

ניתן היום, כ"א חשון תש"פ, 19 בנובמבר 2019, בהעדר הצדדים (על פי הסכמתם).

חיה זנדברג, שופטת

אלי אברבנאל,
שופט

רבקה פרידמן-פלדמן,
שופטת